

Berättelsen om Maria i Koranen

Inledning

Berättelsen om Maria (över henne vare frid) är en av de mest gripande och betydelsefulla skildringarna i Koranen. Hon framställs som en förebild för renhet, tro och tålamod, och hennes livshistoria är nära förknippad med miraklet kring Jesu (över honom vare frid) födelse. Koranen ägnar en hel sura åt henne - Sura Maryam - och hennes namn nämns även i andra suror, vilket understryker hennes unika ställning bland kvinnorna i historien. Genom dessa berättelser får vi inte bara en inblick i hennes personliga prövningar och gudomliga utvaldhet, utan också en djupare förståelse för Guds makt, barmhärtighet och visdom.

Berättelsen om Maria (över henne vare frid) i Koranen

Koranen gav en hel sura namnet Maria (över henne vare frid), och den innehåller en stor del av berättelsen om hennes graviditet och födelsen av Jesus (över honom vare frid). Berättelsen om Maria nämns också i surorna Al 'Imran, al-Anbiya' och al-Tahrim.

I den autentiska hadithen från Abu Hurayra må Gud vara nöjd med honom sade Profeten må Allahs frid och välsignelser vara över honom: *"Det finns ingen nyfödd som föds utan att Satan stöter individen, så att individen skriker av Satans stöt, utom Marias son och hans mor."* Sedan sade Abu Hurayra: Läs om ni vill: {Och jag anförtro henne och hennes avkomma åt

Dig mot den fördrivne Satan} (Al 'Imran:36). Hadithen återberättades av Muslim.

Koranens berättelse om Maria (över henne vare frid) börjar med att berätta att hon drog sig undan från sitt folk till en avlägsen plats, som om Gud ville förbereda henne för något ovanligt:

{Och nämn i Skriften Maria, när hon drog sig undan från sitt folk till en östlig plats} (Maryam:16).

Sedan fortsätter berättelsen och berättar att Gud sände till henne Gabriel (över honom vare frid), som framträdde i form av en fullkomlig man:

{Så sände Vi till henne Vår ande, och han framträdde för henne som en fullkomlig människa} (Maryam:17).

Jungfruns reaktion på denna oväntade situation var att söka skydd hos Gud från den som överraskade henne utan förvarning. Hon sade till honom:

{Jag söker skydd hos den Nåderike från dig, om du är gudfruktig} (Maryam:18).

Ängeln svarade henne med ord som lugnade hennes hjärta och stillade hennes rädsla:

{Jag är endast din Herres sändebud, för att ge dig en ren son} (Maryam:19).

Maria (över henne vare frid) svarade honom med ett naturligt svar, utifrån orsakerna:

{Hur kan jag få en son, när ingen man har rört mig, och jag inte är en synderska?} (Maryam:20).

Ängeln berättade för henne att Skaparen av orsaker och följder inte hindras av något, och att saken är i Hans hand. Han kan låta något ske utan orsak. Syftet med att bryta orsakerna är att visa människorna Hans makt över allt, och att göra det till ett tecken för människorna, så att de vördar Skaparen som ingenting är svårt för, och uppskattar Honom som Han förtjänar. Han sade till henne:

{Så sade din Herre: Det är lätt för Mig. Vi skall göra honom till ett tecken för människorna och en barmhärtighet från Oss. Det är en beslutad sak}

(Maryam:21).

Sedan berättar Koranens scen att Guds vilja föll på Maria, och hon bar i sin mage ett foster som snart skulle se ljuset: {Hon blev havande med honom och drog sig undan med honom till en avlägsen plats} (Maryam:22).

Ibn Kathir berättade att flera av de lärda bland salaf sade att ängeln – Gabriel (över honom vare frid) – blåste i öppningen av hennes klädnad, och blåsten gick ner tills den nådde hennes sköte, och hon blev havande med barnet med Guds tillåtelse. När hon blev havande blev hon bekymrad och visste inte vad hon skulle säga till människorna, eftersom hon visste att de inte skulle tro henne.

Hon anförtrodde sin hemlighet till sin syster, Zakarias hustru. Zakaria (över honom vare frid) hade bett Gud om ett barn, och hans bön hade blivit besvarad, så hans hustru blev havande. Maria gick till henne, och hon reste sig och omfamnade henne.

Berättelsen fortsätter och ställer oss inför scenen av födelsens smärta, som överraskade Maria (över henne vare frid) när hon var ensam, avskild och långt borta. Hon led jungfruns förvirring i sin första födelse, utan kunskap, utan hjälp. Hon önskade att hon hade dött innan detta hände, och att hon hade varit bortglömd:

{Födslovärkarna drev henne till palmträdets stam. Hon sade: Jag önskar att jag hade dött innan detta och varit bortglömd} (Maryam:23).

I smärtans hetta och den svåra situationen inträffade den stora överraskningen:

{Han ropade till henne underifrån: Sörj inte! Din Herre har låtit en bäck rinna under dig} (Maryam:24).

Vilken Guds makt! Ett barn som just fötts ropar till henne underifrån, lugnar hennes hjärta och knyter henne till sin Herre. Sedan vägleder han henne till hennes mat och dryck. Han sade till henne:

{Skaka palmträdets stam mot dig, så faller mogna dadlar ner över dig} (Maryam:25).

Gud glömde henne inte, och övergav henne inte, utan Han lät en bäck med friskt vatten rinna under hennes fötter, och en palm som hon kunde luta sig mot och äta av dess dadlar. Detta är mat och det är dryck. Inte bara det, utan Han visade henne också hennes bevis och argument. Han

sade till henne: {Om du ser någon människa, säg: Jag har lovat den Nåderike att fasta, så jag skall inte tala med någon idag} (Maryam:25).

I en annan scen berättar Koranen att Maria, den rena och kyskade flickan, bunden av människors vanliga liv, tog emot det glada budskapet som en flicka kan ta emot det, och vände sig till sin Herre, ropade till Honom och sökte förståelse för denna gåta som förbryllar människans sinne. Hon sade:

{Herre, hur kan jag få ett barn, när ingen man har rört mig?} (Al 'Imran:47).

Hon fick svaret som återförde henne till den enkla sanningen, som människor glömmer på grund av sin vana vid synliga orsaker och följder, och på grund av sin begränsade kunskap och vana:

{Han sade: Så är det. Gud skapar vad Han vill. När Han beslutar en sak, säger Han bara till den: "Var!" och den blir} (Al 'Imran:47).

När saken återförs till denna grundläggande sanning försvinner förvåningen, försvinner förvirringen, hjärtat blir lugnt och själen finner ro. Maria återvände till sig själv och frågade sig i förvåning: varför förvånades jag över denna naturliga, tydliga och nära sak?

Ibn Kathir berättade att när tecknen på graviditet visade sig på Maria (över henne vare frid), och det fanns med henne i templet en rättfärdig man från hennes släkt som tjänade tillsammans med henne i det heliga huset, som kallades Josef snickaren. När han såg hennes mage växa, förnekade han det som hade hänt henne. Men han avhöll sig på grund av vad han visste om hennes renhet, hennes fromhet, hennes religion och hennes tillbedjan.

Sedan tänkte han på vad hon var i, och saken snurrade i hans sinne, han kunde inte avlägsna den från sig. Han tvingade sig själv att tala till henne och sade: O Maria! Jag skall fråga dig om en sak, så skynda dig inte med svaret. Hon sade: Vad är det? Han sade: Finns det träd utan frön? Finns det gröda utan utsäde? Finns det barn utan far? Hon sade: Ja - hon förstod vad han syftade på. När det gäller din fråga om träd utan frön och gröda utan utsäde: Gud skapade träden och grödan första gången utan frön och utan utsäde. Och när det gäller din fråga om skapelse utan far: Gud skapade Adam utan far och mor. Då trodde han henne och accepterade hennes tillstånd.

Sedan går Koranens berättelse om Maria (över henne vare frid) vidare till en ny scen, efter att hon hade fött sitt barn och hennes själ hade lugnat sig. Det är scenen med folket som hon tillhör, och nu är hon bland dem, bärande sitt barn, som är hennes hjärtas frukt. Men vad skulle de säga till henne, när de visste att hon aldrig tidigare haft en make, och att hon var känd bland dem för sin goda rykte och ädla härkomst:

{Hon kom till sitt folk med honom i famnen. De sade: O Maria, du har gjort något oerhört! * O syster till Aron, din far var inte en ond man, och din mor var inte en synderska} (Maryam:27-28).

Men Maria sade inte ett ord, utan pekade på sitt barn, som om Gud hade inspirerat henne att detta barn skulle tala sanningen som skulle tysta tungorna och hindra dem från att tala om något som inte var vanligt i hennes liv: {Hon pekade på honom. De sade: Hur skall vi tala med ett barn i vaggan?} (Maryam:29).

Sedan visar Koranens scen barnet som talar om sanningen om vad som hänt, verkligheten av hans sak och vad han kom med:

{Han sade: Jag är Guds tjänare. Han har gett mig Skriften och gjort mig till profet * och gjort mig välsignad var jag än är, och befallt mig att be och ge allmosa så länge jag lever * och att vara god mot min mor, och Han har inte gjort mig till en övermodig olycklig * och frid över mig den dag jag föddes, den dag jag dör och den dag jag uppväcks levande} (Maryam:30-33).

Han är alltså först och främst Guds tjänare. Han sade inte: Jag är Gud, eller Guds son, utan sade:

{Jag är Guds tjänare. Han har gett mig Skriften och gjort mig till profet}, tills han sade: {Gud är min Herre och er Herre, så dyrka Honom. Detta är den raka vägen} (Maryam:36).

Gud lät barnet tala för att klargöra sanningen om relationen mellan Skaparen och den skapade, och syftet med denna märkliga mänskliga skapelse.

Reflektioner över några av berättelsens händelser

Först: Hans ord: {Hon bar honom...}

Uttolkarna skilde sig åt om längden på Jesu (över honom vare frid) graviditet. Det mest kända bland majoriteten är att Maria (över henne

vare frid) bar honom i nio månader, som kvinnor brukar göra. Ibn Kathir sade i detta sammanhang: "Det mest sannolika är att hon bar honom i nio månader, som kvinnor gör, och födde vid den tid som är vanlig för graviditet och födelse.

Om det hade varit annorlunda, skulle det ha nämnts." Verkligheten är att texten inte nämner hur hon bar honom, eller hur länge hon bar honom. Var det en vanlig graviditet som kvinnor har, där blåsningen satte liv i ägget, och det blev en blodklump, sedan en köttklump, sedan ben, och benen täcktes med kött, och fostret fullbordade sina vanliga dagar? Detta är möjligt.

Det är också möjligt i ett sådant särskilt fall att ägget efter blåsningen inte följde den vanliga vägen, utan att stadierna förkortades, och fostret bildades och växte färdigt på kort tid. Texten visar inte någon av dessa två möjligheter. Därför bör vi inte gå långt i att försöka fastställa en sak som vi inte har något bevis för. Oenighet i sådana frågor är utan nytta och ger ingen fördel, eftersom det inte leder till någon rättslig bestämmelse.

Det är också något man inte bör jaga efter att fastställa den östra platsen dit Maria (över henne vare frid) drog sig undan från sitt folk. Det räcker att veta vad Koranen berättade, nämligen att hon gick till en östlig plats. Det kan vara Jerusalem, eller något annat. Samma sak gäller Hans ord: {Hon drog sig undan med honom till en avlägsen plats} (Maryam:22).

För det andra: Hans ord: {Och hans mor var en sanningsenlig...}

Ibn Kathir sade: Guds ord:

{Och hans mor var en sanningsenlig} (al-Ma'ida:75) visar att Maria (över henne vare frid) inte var en profet, som Ibn Hazm och andra påstod, som menade att Sara, Isaks mor, och Moses mor, och Jesu mor var profeter, med argumentet att änglarna talade till Sara och Maria, och med Guds ord: {Och Vi uppenbarade för Moses mor: Amma honom} (al-Qasas:7).

För det tredje: Hans ord: {Vi blåste i henne...}

I Koranens berättelse om Marias födelse sade Gud:

{Hon som bevarade sin kyskhet, och Vi blåste i henne av Vår ande} (al-Anbiya':91).

Och Gud sade: {Och Maria, Imrans dotter, som bevarade sin kyskhet, och Vi blåste i honom av Vår ande} (al-Tahrim:12).

Dessa två verser fastslår Marias (över henne vare frid) kyskhet, och nämner att hennes graviditet med Jesus (över honom vare frid) var genom (blåsningen) i hennes sköte. Uttolkarna har här nämnt olika åsikter om vad denna (blåsning) är, några acceptabla, några avvisade, några nära, några avlägsna. Det säkraste i en sådan sak är att hålla fast vid den koraniska textens yttre ordalydelse, nämligen att det var en (blåsning). Att gå in i detaljer om denna (blåsning) är vi inte ålagda, och vi bör inte stanna vid den länge.

Sayyid Qutb (må Gud förbarma sig över honom) sade i detta sammanhang: "Är denna blåsning ordet? Är ordet viljans riktning? Är ordet {Var!} som kan vara verkligt, eller en metafor för viljans riktning? Och är (ordet) Jesus, eller är det det som hans existens kom från? Alla dessa är undersökningar som inte ger någon nytta, förutom tvivel. Sammanfattningen är att Gud ville skapa liv på ett nytt sätt, så Han skapade det enligt Sin fria vilja, som skapar liv med en blåsning från Guds ande. Vi förstår dess verkningar, men vi känner inte dess väsen. Och vi bör inte känna det, eftersom det inte ökar vår förmåga att utföra uppdraget som ställföreträdare på jorden, så länge skapandet av liv inte ingår i uppdraget som ställföreträdare."

[KORANEN BERÄTTAR](#)

[«Berättelsen om profeten Salih i Koranen](#)

[BERÄTTELSEN OM ZAKARIA I KORANEN»](#)

- [Vad säger islam om musik?](#)
- [Koranen - Guds eviga tecken](#)
- [Belöningen för tålamod i och förskönande av bönen](#)
- [Bönen i Islam](#)
- [Bönens Grunddelar](#)
- [Vad är meningen med livet?](#)
- [Syftet med skapelsen av människosläktet](#)
- [Tawhid](#)
- [10 frågor om Monoteism](#)
- [Månskärans och stjärnans ursprung i islam - symbol eller skapelse?](#)